

Dyrene, der her vedtages. Dyret skal værnes af Hensyn til Dyret selv, i Mod-sætning til den gamle juridiske Opfattelse, at Dyret er en Ting, en Genstand, som der skal værnes om først og fremmest af Hensyn til Menneskene. Denne gamle juridiske Opfattelse fandt sit Udtryk i den nu-værende Lovs § 297. Begrebet „Dyrplageri“ har saaledes i det foreliggende Lovforslag faaet en Rummelighed, hvorved al Mis-handling i Fremtiden vil kunne paatales. Alene denne Paragraf er det Arbejde værd, der er gjort i denne Sag. Men dertil kommer saa de andre Bestemmelser. For det første Beskyttelsesreglerne for Heste. Der er i Landstinget foretaget en Ændring i saa Henseende angaaende Ud-trækning af Mælketænder. Man har formentlig derved opnaaet at gøre denne Bestemmelse mere klar, end den var før. For det andet findes der i Lovforslaget Bestemmelser vedrørende Kastration af Husdyr over 4 Maaneder gamle. Fremdeles er der Beskyttelsesregler for levende Fisk ved Transport og Vejning. Saa er der endvidere den haardt tiltrængte Bestemmelse, der vil forhindre, at syge eller tilskadekomne Dyr kommer til at lide mere end højt nødvendigt. Her er der i Landstinget indsat en Bestemmelse om, at der under visse Forhold skal kunne tilkaldes ekstra en Dyr læge. Det er en Bestemmelse, som efter min Mening heller ikke har forringet, men tværtimod forbedret Lovforslaget. Dernæst skal jeg nævne § 6, som bestemmer, at der kan gives nærmere ministerielle Forskrifter for Transport og Slatning, og jeg vil gerne sige, at jeg er enig med Landstingsordføreren (A. Hage) i, at Bestemmelsen om, at disse Forskrifter kan gives, vel maa betyde, at Forskrifterne ogsaa vil blive givet. For Resten har den højtærede Justitsminister ved en Udtalelse i Landstinget bekræftet denne Opfattelse. Og jeg er ogsaa enig i, at disse Forskrifter bør gives efter Forhandlinger med de paa-gældende Organisationer og med de forskellige sagkyndige, som kunde give gode Raad i denne Sag. Det er noget, vi fra vor Side ikke kan have noget imod. At f. Eks. ogsaa de Transportbestemmelser, vi har ved Statsbanerne, nødvendigvis snarest bør revideres, har vist sig under de sidste Tidens store Heste- og Kreaturtransporter, og der foreligger i saa Henseende meget vægtige Oplysninger i den Betænkning, som blev afgivet af Landstingets Udvalg for kort Tid siden. Der

er en Adjunkt P. Andersen i Nykøbing paa Falster, som giver et Uddrag af Statsbanernes reglementariske Bestemmelser for Befordring af levende Dyr, og han viser, at det i mange Tilfælde har været umuligt at gennemføre disse Bestemmelser. Der staar f. Eks. i en enkelt Paragraf: „Hvor Jernbanen skønner det nødvendigt, kan den forlange, at tilstrækkeligt Foder til Dyrene medfølger“. Han spørger saa med Rette, hvem der er den pligthavende, hvem der skal sørge for det, om det er Stationsforstanderen, eller de mere underordnede, og han gør gældende, at Tusinder af Kreaturer køres paa flere Dages Rejser gennem Landet uden at faa et eneste Straa eller andet Foder i den Tid, Transporten varer, og at de sammenstoves paa en ganske uforsvarlig Maade. Der findes heller ikke Krybber i de almindelige Kreaturvogne, og han fremhæver som et Faktum, at Tusinder af Kreaturer føres gennem Landet uden at faa en Draabe Vand. Hertil kommer saa en Skrivelse fra Overlærer Asmussen i Aalborg, som meddeler, at Markedet i Aalborg afholdes Mandag og Tirsdag, og at de til Tyskland og Østerrig købte Kreaturer, som indlades der i Jernbanevogne, bindes saa højt op og staar saa tæt, at de ikke kan lægge sig paa Rejsen. Rejsen til den østerrigske Grænse varer 3½ Døgn og „i denne Tid faar de hverken Vand eller Foder“. Det er vistnok fuldkommen rigtigt, hvad der her meddeles fra disse Mænds Side. Det er ogsaa et Forhold, som har været meget omtalt og stærkt paatalet i Bladene i den senere Tid, og det er et Forhold, som der i Kraft af denne Lov vil og maa raades Bod paa, saaledes at vi kan undgaa disse for de paa-gældende Dyr saa forfærdelige Forhold. Endelig findes der i Lovforslaget en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelserne kan faa optaget Forskrifter om Værn for Dyr i Politivedtægterne. Derved lægges Dyrebeskyttelsen i selve Befolkningens Haand, der, hvor denne Sag ogsaa for øvrigt først og fremmest hører hjemme.

Efter at have nævnt disse gode Fremskridt i dette Lovforslag skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting, at vi vedtager Lovforslaget og for øvrigt vedtager det uforandret. Jeg mener, at denne Lovgivning, som vi nu i flere Aar har beskæftiget os med, og som vel nu endelig vil føre til et Resultat, vil være til Ære for Rigsdagen og til Gavn for Folket og for Landet, idet Hundredetusinder af umæ-